THE MAN WHO SAW ME

Ferdinando Frega

GILLETTE: OMUL CARE M-A VĂZUT

Nu am avut niciodată norocul să am un mentor.

În primii douăzeci şi şapte de ani ai vieţii mele am întâlnit aproape exclusiv femei. Femei de toate temperamentele, de toate sensibilităţile, de toate staturile intelectuale şi umane. Poate că viaţa voia pur şi simplu să-mi amintească un adevăr elementar: şi eu eram fiul unei femei. Şi ce fiu.

Apoi a venit 1992.

O campanie politică, construită în jurul unui antreprenor din Cosenza din domeniul educaţiei, care avea să devină mai târziu, contra tuturor aşteptărilor, deputat în Parlamentul italian, a schimbat cursul multor lucruri. Nu din cauza politicii în sine, ci din cauza oamenilor pe care am avut ocazia să-i întâlnesc. Ei au fost cei care au deschis uşa posibilităţilor.

Eram un novice într-o lume construită pe apartenenţă. Nimeni nu putea înţelege de unde veneam.

Întrebarea era mereu aceeaşi.

„De ce nu l-a iniţiat nimeni? De ce nu l-a luat nimeni sub aripa lui?”

Mă vedeau ca pe o piatră brută pe care nimeni nu lucrase încă.

Din direcţii diferite veneau invitaţii, apropieri, propuneri. Porneau adesea din medii care aveau prea puţin de-a face cu cultura, cu istoria sau cu o creştere interioară autentică. Erau lumi susţinute de servilism, de dominaţie şi de simplul exerciţiu al puterii.

Le priveam cu respect, dar de la distanţă.

Erau încăperi în care nu voiam să intru.

Şi nu am intrat.

Apoi, într-o zi, am primit un telefon.

Era Gino Domanico, un adevărat maestru al vieţii.

Profesor universitar care alesese să se dedice predării, avea acea eleganţă rară a comunicării care nu se poate preda şi nu se poate imita. După doar câteva clipe de conversaţie, am înţeles ceva ce mi s-a părut absurd atunci şi ce cred şi astăzi:

Tocmai îl întâlnisem pe omul căruia urma să-i încredinţez o parte importantă din creşterea mea.

M-a invitat la cină.

Nu a fost niciodată o curtare şi nici o lecţie formală. Gino avea un dar aparte: ştia să citească sufletele şi minţile. A mea era probabil o carte deschisă pentru el.

Nu mi-a explicat niciodată care era rolul lui şi nici din ce tradiţie venea. Mi-a lăsat pur şi simplu o frază pe care nu am uitat-o niciodată:

„Într-o zi, când mă vei vedea cu adevărat, cu sau fără ecrane, vei şti cine sunt şi unde sunt.”

Chiar şi ca novice, am înţeles sensul acelor cuvinte.

Eram un om care bătea la uşa unui templu, cerând lumină. Nu lumină materială, pentru că niciunul dintre noi nu lucra pentru o companie de electricitate, ci acel fel de lumină care îi îngăduie unui om să se vadă pe sine mai limpede.

Gino a făcut primul gest de primire.

Apoi a venit Tonino.

Una dintre figurile cele mai respectate din cadrul instituţiei, m-a observat doar puţină vreme înainte să pună aceeaşi întrebare pe care o mai auzisem de multe ori.

„De ce nu l-a văzut nimeni înainte? Unde a fost în toţi aceşti ani?”

Răspunsul a fost simplu.

„Lucrează în Cosenza. S-a născut în Reggio Calabria. Cunoaşte jumătate din lume. Oamenilor le pasă de el. Şi este unul dintre noi. Singura diferenţă este că, după botezul catolic, nu a mai primit nicio altă iniţiere.”

Răspunsul acela a fost de ajuns.

Mi s-a îngăduit să încep, în modul cuvenit şi la timpul cuvenit, drumul rezervat Fiilor Văduvei.

Din acel moment, Gino nu m-a mai ţinut niciodată de mână.

Nu era nevoie.

Privirea lui şi câteva cuvinte erau de ajuns. Cu el, o tăcere putea cuprinde mai multă învăţătură decât o carte de cinci sute de pagini.

Apoi a sosit ziua.

L-am găsit acolo, printre bănci.

Tăcut. Aproape sever.

Locul cerea o anumită ţinută, întâi lăuntrică, apoi exterioară.

Într-o scurtă pauză în spaţiul din afara Camerei Reflecţiei, Sala Paşilor Pierduţi, ne-am trezit unul lângă altul. S-a apropiat de mine fără să spună mare lucru. Şi totuşi, în acel moment, am simţit amândoi aceeaşi emoţie.

O emoţie care nu s-a stins niciodată.

Treizeci şi trei de ani mai târziu, este încă aici.

Poate pentru că anumite întâlniri nu aparţin trecutului.

Ele continuă să ne iniţieze de fiecare dată când ni le amintim.

TFA
Ferdinando Frega

P.S.

După ce am scris această poveste, am simţit că lipsea o bucată autentică din mozaic. Câteva ore de reflecţie în timpul nopţii mi-au fost de ajuns ca să înţeleg ce era.

În vara aceea Gino stătea în vila lui de lângă mare. Mă invitase de mai multe ori să-l vizitez şi, într-o seară, am găsit în sfârşit prilejul să-i bat la uşă.

M-a primit cu o afecţiune pe care nu am uitat-o niciodată şi cu acel prilej am cunoscut-o pe Teresa, femeia vieţii lui.

Era tânără, elegantă şi graţioasă în mod firesc. Nu făcea parte din categoria oamenilor care caută să-i impresioneze pe alţii. Câteva minute au fost de ajuns ca să simt o inteligenţă vie, însoţită de o rară capacitate de a înţelege persoana care stătea în faţa ei.

Lucra în domeniul bancar şi ocupa o funcţie de răspundere. În anii care au urmat am auzit comentarii remarcabil de asemănătoare de la prieteni şi colegi care o cunoşteau bine: Teresa avea o intuiţie neobişnuită şi o capacitate extraordinară de a evalua aproape imediat cât de demni de încredere sunt oamenii.

Între noi s-a născut o apropiere firească.

Era uşor de înţeles că amândoi ţineam profund la aceeaşi persoană. Firește, în moduri diferite, dar cu aceeași afecţiune de fond.

Găsisem o soră a inimii de care să am grijă. Nu şi-a exprimat niciodată asemenea lucruri în cuvinte, dar am avut adesea senzaţia că recunoscuse şi ea ceva asemănător.

Întâlnirea aceea a produs însă un efect şi mai important.

Mi-a confirmat o convingere pe care timpul nu a dezminţit-o niciodată: un mentor bun se dezvăluie aproape întotdeauna prin ochii femeii care merge alături de el. Ea nu o înlocuieşte pe mamă şi nici nu se confundă cu ea. Ea completează portretul uman al bărbatului.

Iar mentorul meu era unul dintre aceşti bărbaţi.

Cu stimă,
Ferdinando Frega